

Vasárnap rendkívüli ülésen dönt a tanács a színház-ügyben.

Teljes bizonytalanságban várják a színészek a város döntését.

(A Délmagyarország munkatársától.) A tanács huza-vonája a legnagyobb bizonytalanságot támasztotta a színház körül. Nem tudja senki sem, hogy mihez tartsa magát, hogy mi a szándék, mi a cél, mit akar tulajdonképpen a város és hogy mi lesz végre a színházzal. A színigazgató a tanács legutóbbi határozata alapján tárgyal a szintársulat tagjaival és mint jelentették, sikerült megegyeznie huszonöt színésszel, akik hajlandók két hónapi végkielégítés ellenében szerződésük felbontására, a többiekkel pedig megegyezett a gázsik redukálásában. A tárgyalások eredményét a tanácsnak kellett volna szankcionálnia olyan formában, hogy a távozásra hajlandó színészek végkielégítésére szükséges összeget a színigazgató rendelkezésére bocsátja. A tanács azonban, amikor már a megoldás mindenféle tekintetben elő volt készítve, váratlanul ismét a *halogatás* útjára lépett.

A hatósági határozatlanság különösen a színészek körében keltett nagy elégedetlenséget. A színigazgatóval kötött egyezség értelmében ugyanis a színészek február elsején váltak volna meg a színházról, ha január utolsó napján megkapják két hónapi fizetésüknek megfelelő végkielégítésüket. A fizetési határidő rohamosan közeledik és a színészek, biztosan számítva a tanácsi határozat komolyságában, minden előkészületet megtettek már az elutazásra. Lakásaikat február elsejére felmondták, egyiknek-másiknak már sikerült is új szerződést kötnie más színházzal és az új szerződés értelmében február elsején jelentkeznie is kellene új alkalmazási helyén. Most azután, mivel még ma is, két nappal előtte, teljesen bizonytalan, hogy a város hatósága konzekvens marad-e előbbi határozatához, vagy engedve a különböző oldalakról származó befolyásoknak, takarodót fuvat és nem járul hozzá ahhoz a megoldáshoz, amelynek előkészítésénél teljes hivatali presztízsével közreműködött, a színészek a legnagyobb bizonytalanságban vergődnek. Február elsején ki kell költözniök felmondott lakásaikból, ki kell fizetniök tartozásaikat, de még most sem tudják, hogy érvényes és jogerős-e az a megállapodás, amelyet a színigazgatóval kötöttek, hogy megkapják-e minimális végkielégítésüket.

De nem tudja Faragó Ödön színigazgató sem, hogy mihez tartsa magát. Ha február elsején nem fizetheti ki a távozó színészek végkielégítését, akkor *jüstbe megy az egész szándékos terv*, mert új hónap kezdődik, az

egész társulat megmarad és mindenkinek jussa támad rendes fizetésére. A megoldás lehetősége tehát ismét eltörlődik legalább egy fél, de az is lehet, hogy egész hónappal. A színigazgató többiben járt a városházán, hogy megtudjon valamit a tanács szándékából, de nem tudott meg semmit. A tulajdonképpeni szándékot gondosan eltitkolják, sőt az is lehet, hogy a szegedi városházán semmiféle szándék nincs, csak végzetessé válható *határozatlanság*.

Egyelőre az a helyzet, amint a polgármestertől értesültünk, hogy *vasárnap délelőtt rend*

Február harmadikáig az összeíró biztoso knál kell követelni a kihagyott választóknak a névjegyzékbe való felvételüket.

Tizenötödikétől a központi választmányhoz kell felszólalni.

(A Délmagyarország munkatársától.) A választói törvény legújabb rendelkezései szerint — mint ismeretes — az ugynevezett összeíró biztoso k házról-házra járva írták össze a választói névjegyzéket, illetve azokat, akiknek jogot ad a szavazásra a törvény. Az összeíró biztoso k az elmúlt napokban fejezték be munkájukat és ma mindegyik házban ki van függesztve azoknak a névsora, akiket a biztoso k felvettek a névjegyzékbe. A biztoso k munkája után ma már látható, hogy míg a biztoso k egyrésze teljes lelkiismeretességgel, a legpontosabban végezte esküvel fogadott feladatát, addig akadtak egyesek, akiknek munkájukhoz sok szó jér és akiknek munkásságát a különböző pártirodáknak számos jegyzőkönyv örökölte meg.

Akadt olyan eset is, amikor az egyik biztoso megjelent az egyik választói jogosultsággal rendelkező munkásnál és a szükséges okmányokon kívül — *erkölcsi bizonyítványt is kért*. Erről a teljes polgárjogot élvező munkásról mindenki tudta a házban, hogy a legbecsületesebb munkások közé tartozik, de tudták azt is, hogy évek óta tevékeny részt vesz a munkásság szervezeti életében. Ezt a munkást a biztoso csak *erkölcsi bizonyítvány* felmutatása ellenében akarta felvenni a névjegyzékbe, holott ilyen okmányt nem követel a törvény. A párt jegyzőkönyvet vett fel a történetekről és természetesen meg akarta tenni a szükséges lépéseket az esküt tett biztoso ellen, amikor a biztoso az utolsó percben *eltekintett* az erkölcsi bizonyítványtól és végre mégis felvette a névjegyzékbe a munkást, akinek nem volt más bűne, minthogy tevékenyen részt vesz munkástársainak szervezetében.

Azilyen esetek csak gyéren fordultak elő. A gyakorlatban megbukott rendelkezés azonban azt okozta, hogy *igen sokan kimaradtak a névjegyzékből*, akiket a biztoso nem talált otthon lakásukon, mert hiszen a biztoso hivata-

kivüli ülésre gyűlnek össze a polgármester szobájában a tanács tagjai. Azért vasárnap, mert hétfőn a kisvasut ünnepélyes megnyitása alkalmából, nem lesz tanácsülés, kedden pedig már késő lesz. A rendkívüli tanácsülésen foglalkozik ismét a tanács a színház kérdésével. Amikor megkérdeztük a polgármestert, hogy milyen irányban tárgyal majd a tanács, a következő határozatlan választ kaptuk:

— *Nem tudok semmit. Valamilyen határozatot hozunk majd, de hogy milyent, az a tanács tagjainak előttem egyelőre ismeretlen véleményétől függ. Így nem mondhatom meg előre azt sem, hogy kiutalja-e a tanács és ha igen, milyen formában utalja ki a színészek végkielégítésére szükséges összeget.*

Ezek szerint tehát vasárnap dől el, hogy mi lesz a szegedi színházzal.

los órái alatt a választópolgárok legnagyobb része munkában van, kenyerét keresi.

Nem kell hangsúlyozni annak fontosságát, hogy mindenki fel legyen véve a választói névjegyzékbe, éppen ezért mindenki tartsa kötelességének, hogy a kapu alatt kifüggesztett listán megnézze, vajjon felvették-e a névjegyzékbe. Amennyiben azt találja, hogy hiányzik a szavazók közül, úgy

február harmadikáig okvetlenül jelentkezzen okmányaival együtt az összeíró biztoso nál (lakása ki van írva a jegyzékeken) és kérje a névjegyzékbe való felvételét.

Különösen a régi második választókerületben hagytak ki igen sok választót, itt laknak a legtöbben a munkások és dolgozó polgárok közül. Ebben a kerületben fokozott gondosságra van szükség, akit nem vettek fel, haladéktalanul szedje össze okmányait — iskolai bizonyítvány, bejelentő-lap — és azonnal jelentkezék az összeíró biztoso nál.

Aki február 3-ig nem tudná megszerezni okmányait, vagy nem tudná felkeresni az összeíró biztoso t, az *február 15-étől még mindig kérheti felvételét a választói névjegyzékbe.*

Február 15-étől március 1-ig ugyanis a városházán, a főjegyzői hivatalban teszik ki közszemlére az ideiglenes névjegyzéket.

Mindenki nézze meg ebben az időben a lajstromot és amennyiben nem lenne benne, vagy csak hibásan, *éljen azonnal felelősséggel a központi választmányhoz*. Mindenki kötelessége utánajárni választói jogának. Sokkal könnyebb azonban a helyzet, ha *február 3-áig mindjárt a biztoso knál jelentkezik a kihagyott választó*, mert ebben az esetben minden tárgyalás nélkül, azonnal fel kell venni a névjegyzékbe a megfelelő okmányok alapján.

A városi strandfürdő és — a külvárosrészek rendezése.

A strandfürdővel új jövedelemforrást remél a polgármester.

(A Délmagyarország munkatársától.) A város mérnöki hivatalának építészeti osztályában körülbelül teljesen befejezték már a strandterveket. Fenyő Lajos műszaki főtanácsos dolgozta ki az alaprajzokat, Kővér Tibor főmérnök pedig a hosszú, százméteres fürdőépület homlokrajzait készítette el. A tervrajzokon már nincs sok csinálni való, néhány sztatikai számítás, a betonpilóták vastagságának és mélységének megállapítása van csak hátra és azután megkezdhetik az építés költségvetésének összeállítását.

Röviden jelentettük már, hogy a strandfürdő építésének a terve ellen szervezett támadásra készülnek azok, akik érdeksérelmet látnak benne: a meglevő tiszai fürdők tulajdonosai és részvényesei. Ez a harci készülődés nem kelt meglepetést a városházán, ahol már régen megszokták, hogy minden városi terv,

minden városi üzem támadási felület legyen. Azok, akik eddig a lehangosabb követelői voltak a fürdővárosnak, szállnak most síkra a leghevesebben ez ellen a terv ellen, amely alkalmas lenne arra, hogy tényleg fürdővárossá fejlessze Szegedet. Igen ám, csak hogy ők nem úgy képzelték el a fürdővárost, hogy annak előnyeit a város egyetemes közönsége élvezze. Ezeket az előnyöket önmaguknak akarták kisajátítani. Ezt a vágyat a város komoly terve most reménytelenné teszi. A vehemens harci riadónak ez az igazi magyarázata. Az önérdéket természetesen leplezni kell. Takargatják is, amennyire csak lehet. Kitalálták, hogy harcuk a külvárosrészek érdekeit szolgálja, mert *addig nem költöhet a város ilyen lukszcucokra nehéz milliárdokat, amíg a külvárosrészek jogos kívánságai teljesíthetetlenek.* Ez a jelszó sok embert megleveszt,

önkéntelen kifejezése egy egészen sajátos és elkülönülő lelki alkatnak.

V.

Kosztolányi annak idején finom ösztönrel kimutatta, hogy a modern impresszionista magyar líra egyik öntudatlan úttörője éppen Gárdonyi volt, néhány gyönyörűen friss és kedvesen széles versével. A modern realista elbeszélés terén ugyanilyen érdem jár neki. Móricz Zsigmondék útjának is egyengetője volt, bár akaratlanul, falusi történeteivel és historiai regénykísérleteivel. Gyermekkori emlékei szintén e lapra tartoznak gazdag és mélyreható emberi dokumentumokkal!

Gárdonyi életének karmája: irodalmi műve, a maga lényegében, a tisztelet és szeretet érzését ébreszti iránta. Néhány dolga el nem mulik, amíg magyarság lesz és költészet a földön és éppen az új küzdelmek új világában sokszor és nagy szükség lesz arra a harmoniára, derűre és egészségre, arra a csöndre és bölcsességre, amely Gárdonyi idilli írásaiban él és uralkodik. Valaki szól ezekből hozzánk, emberek, magyarok, aki e föld lelkéből lekezzelt, valaki, aki az élet sok gonoszsága és ostobasága előtt a jóság és okosság pipatóriumába és méhesébe menekült és amíg szavát hallatja, valahogy magunk is szelíd és boldog méhzümmögést hallunk, tücsökciripelést és falusi alkonyati hegedűt... Mi tudjuk, hogy a falu sem az az idilli és a történelem se az a glóriás, ahogyan gondolják még mindig, de a költő éppen az a varázsló, aki aranyat vesz fel a **porból és szépséget bűvöl az igazságból**. Gárdonyi ilyen varázsló. Csöndes, nyugodt, bölcs és boldog sámánja a modern magyar irodalomnak.